

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2020. november 10. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt *vádolt neve* ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék 2019. november 26. napján kihirdetett 1.B.227/2018/46. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

A Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.158/2018/2. tétel szám alatt kezelt egy darab zsebkés elkobzására vonatkozó rendelkezést mellőzi, a bűnjel lefoglalását megszünteti és azt a vádlottnak kiadni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült és a vádlottat terhelő büntügyi költség összege helyesen 408.367,- (négy száznyolcezer-háromszázhatvanhét) forint.

Megállapítja, hogy vádlott neve vádlott 2020. május 22. napjától letartóztatásban van.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli az általa 2020. május 22. napjától 2020. november 10. napjáig letartóztatásban töltött időt.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 22.860,- (huszonkettőezer-nyolcszázhatvan) forint büntügyi költség megfizetésére.

Megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a [bv. intézet neve].

Az ítélettel szemben fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] A Szegedi Törvényszék fenti ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés] és zaklatás vétségében [Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont 1. fordulat]. Ezért a vádlottat halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés 2/3 részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bűnjelekről, többek között akként, hogy a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.158/2018/2. tételszám alatt kezelt 1 db zsebkést elkobozta. Kötelezte a vádlottat, hogy fizessen meg az államnak 385.067,- forint büntügyi költséget.

- [2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be a vádlott és védője egyezően elsődlegesen a tényállás téves megállapítása miatt, bűncselekmény hiánya okából, másodlagosan bizonyítottsága hiánya miatti felmentés érdekében, harmadlagosan eltérő minősítés megállapítása és a büntetés enyhítése végett.
- [3] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy nem csak a tényállás megállapítása téves, hanem a cselekmény minősítése is. Álláspontja szerint, az ítélet megalapozatlanságát támasztja alá, hogy minden kétséget kizáró objektív bizonyítékként fogadta el az elsőfokú bíróság az összes, a büntetőügy tárgyát képező bűncselekmény elkövetésekor jelenlévő tanú vallomását. Megalapozatlan és jogellenes az ítélet, ha azt úgy hozza meg az eljáró bíróság, hogy bizonyítékként csak a vádlottat terhelő bizonyítékokat veszi figyelembe, a többi, felmentésre alapot adó bizonyítékot nem, azokra nem is tér ki, illetőleg nem is indokolja meg, hogy az egyiket miért vette figyelembe, a másikat pedig miért nem. Kifejtette, hogy a vádlott nem kívánta megölni a sértettet, szándéka még eshetőlegesen sem irányult az élet kioltására, így a helyes minősítés életveszélyt okozó testi sértés büntette. Előadta továbbá, hogy nem volt kétséget kizáróan igazolható, hogy az eljárás során lefoglalt üvegpohár maradvány volt az elkövetés eszköze, hiszen egy több mint 10 méteres sugarú körben voltak megtalálhatóak az eset során az üvegpohár törmelékek és a vérnyomok is. Álláspontja szerint a szakértői vizsgálat sem tudta eldönteni, hogy a sértett sérülése lentől felfelé vagy fentről lefelé kivitelezett mozdulattól keletkezett-e.
- [4] Hivatkozott a védelem arra is, hogy a vádlottól lefoglalásra került egy bicska, azonban nem került kivizsgálásra, hogy amennyiben a vádlott valakinek sérülést akart volna okozni, akkor miért nem a nála található és az élet kioltására alkalmasabb eszközt használta. Rámutatott arra is, hogy a vádlottnak szándéka, célzata és motívuma sem lett igazolva az emberölés büntettének kísérlete tárgyában.
- [5] Összességében fellebbezését elsődlegesen a tényállás téves megállapítása miatt, bűncselekmény hiánya okából, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából történő felmentés érdekében, harmadlagosan eltérő minősítés megállapítása és a büntetés enyhítése végett tartotta fenn.
- [6] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.396/2019/4. számú átiratában a tényállás kiegészítése, helyesbítése, valamint a jogi indokolás helyesbítése mellett, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.
- [7] Mind a felmentés, mind a bűncselekmény eltérő minősítése, mind pedig a büntetés enyhítése érdekében előterjesztett fellebbezések alaptalanok, a főügyészségi átiratban foglaltak helytállóak.
- [8] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen felmentés, illetőleg eltérő jogi minősítés érdekében is fellebbezések bejelentésére került sor, az ítéletábra a fellebbezéssel megtámadott ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt, a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdése alapján teljes körűen bírálta felül.
- [9] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható eljárási szabályt nem sértett.
- [10] A Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint, az ítéletábra az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján, az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását akként egészítette ki illetőleg helyesbítette, hogy az eltört üvegpohárból, a peremén egyenetlenül törött, éllel-heggyel, valamint legmagasabb pontján 2,8 cm magasan kiálló, srégen törött csonkkal bíró pohártalp maradt a vádlott kezében. Ezzel kis erővel, gyors, irányított mozdulattal, 15 cm hosszan

vágta meg a sértett bal állkapocsszögletét és nyakának bal oldalát.

- [11] Ezen kiegészítéssel és helyesbítéssel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása megalapozottá vált, melyet az ítéltábla határozatának alapjául elfogadott.
- [12] Mind a felmentés, mind az eltérő törvényi minősítés megállapítása érdekében előterjesztett fellebbezések lényegében a bizonyítékok mérlegelése ellen irányultak. Elsősorban azt sérelmezték, hogy a vádlott tagadó vallomásaival szemben, az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását elsősorban a tanúk vallomásaira, az igazságügyi pszichológus szakértői véleményre, valamint az igazságügyi pszichiátriai szakértői véleményre, illetőleg az igazságügyi orvosszakértői véleményre alapította.
- [13] A széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján beszerzett és rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság mindenre kiterjedően értékelte, majd okszerű és logikus indokát adta annak, hogy a vádlott védekezésével szemben ítéleti tényállását miért a fenti bizonyítékok alapján állapította meg. Helytálló volt azon megállapítása, hogy lényegében valamennyi felmerült bizonyíték a vádlott védekezésével szemben állt. A vádlott által előadottakat a teljesen érdektelen tanúk is cáfolták, még az irrelevánsnak tekinthető részletek tekintetében is.
- [14] Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége tehát okszerű és logikus volt, amikor arra a megállapításra jutott, hogy vádlott neve vádlott a terhére megállapított bűncselekményeket megvalósította és ezen okfejtését az ítéltábla is maradéktalanul osztotta.
- [15] A Be. 167. § (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összeségükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.
- [16] A Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.
- [17] Éppen ezért megalapozott tényállás esetén, a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, így az ezt támadó vádlotti és védői fellebbezések nem vezethettek eredményre.
- [18] A megalapozott tényállás alapján tehát az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményeit is a törvénynek megfelelően minősítette.
- [19] Nem osztotta az ítéltábla azon védői álláspontot, amely szerint a vádlott terhére megállapított élet, testi épség elleni bűncselekmény legfeljebb életveszélyt okozó testi sértés büntettként minősülne. E körben az elsőfokú bíróság kellő részletességgel fejtette ki, hogy a vádlott szándéka nem pusztán testi sérülés előidézésére, hanem a sértett halálára is kiterjedt.
- [20] A Kúria 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatának I/1. pontjában kifejtettek szerint, az emberölés, illetőleg ennek kísérlete esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja, vagy ebbe belenyugszik. Ezzel szemben az életveszélyt okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul. Az életveszélyt okozó testi sértésnél a szándék kiterjedhet az eredményre, de lehetséges e vonatkozásban a gondatlanság is. Az elkövetés időpontjában fennálló tudati állapot tisztázásánál, így annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre, avagy testi sértésre irányult-e, jelentős mértékben a külvilágban megnyilvánult és ennél fogva megismerhető tények elemzésének van

jelentősége.

- [21] Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott a vádlott elkövetéskori tudattartalmára vonatkozó objektív és szubjektív tényezőkkel. Ezekből helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a vádlott tudata a sértett esetleges halálát is átfogta és szándéka nem csupán testi sérülés előidézésére irányult, ezért cselekménye emberölés bűntette kísérletének minősül. Ugyanakkor tévesen következtetett arra, hogy a vádlott ezen cselekményét egyenes szándékkal követte el.
- [22] A fenti jogegységi határozat 2/B/d. pontja szerint annak eldöntésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre vagy testi sértésre irányult-e, jelentőséghez jut az elkövetőnek a sértetthez fűződő kapcsolata, rokon viszonya, érzelmi kötődése és az egyéb alanyi mozzanatok is. Jelen esetben a vádlottat a sértetthez semmilyen kapcsolat nem fűzte, kiváltó okot nem is lehetett megállapítani, ugyanis a vádlott ismerkedés céljából jelent meg a presszóban, ahol a sértettel megismerkedett, együtt italoztak, beszélgettek. A vádlottnak a bűncselekmény elkövetésére irányuló szándéka hirtelen alakult ki, amely nyilvánvalóan összefüggésben állt kóros elmeállapotával is. Nem lehetett kétséget kizáró módon bizonyítani azt, hogy a vádlott a sértett halálát kívánta volna, pusztán azt, hogy aziránt közömbös maradt, abba belenyugodva cselekedett, azaz cselekményét eshetőleges szándékkal valósította meg. Ezen ölési szándék eshetőleges voltát az sem kérdőjelezi meg, hogy a vádlott lefogását követően is támadólag lépett fel, ezek ugyanis már nem voltak célzott mozdulatok, pusztán „hadonászó” jellegűek voltak. Az egyenes ölési szándékokra abból sem lehet következtetni, hogy a vádlott a cselekmény elkövetését követően a helyszínt elhagyta, illetőleg abból sem, hogy az őt kérdőre vonó a sértettet öléssel fenyegette meg.
- [23] Az köztudomású tény, hogy a nyakban életfontosságú erek futnak végig, amelyek megsértése halálhoz vezethet, így összességében az a következtetés vonható le, hogy a vádlott a sértett halálát nem kívánta, hanem annak lehetőségébe belenyugodott.
- [24] A büntetés kiszabása körében az ítélőtábla helyesen a vádlott *közepes fokú* kóros elmeállapotát tekintette enyhítő körülményként, valamint további enyhítő körülmény a vádlott javára az emberölés bűntette kísérlete vonatkozásában az eshetőleges szándék.
- [25] Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel nem tévedett a törvényszék, amikor a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési célok elérése érdekében, a Btk. 80. § (1) bekezdésére figyelemmel, a vádlottal szemben börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltást szabott ki. Tekintettel a megvalósult bűncselekmények tárgyi súlyára, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre, a kiszabott büntetések arányosak, azok lényeges enyhítésére lehetőség nincs.
- [26] Megállapította az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság tévesen 11 év 6 hónapban határozta meg a büntetési tételkeret középértékét, amely helyesen 11 év.
- [27] Észlelte az ítélőtábla, hogy a közügyektől eltiltás vonatkozásában az elsőfokú bíróság hiányosan hivatkozott a Btk. 61. §-ára, ugyanis nem tüntette fel annak (1) bekezdését, ezért az a másodfokú bíróság pótolta. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság szükségtelenül hivatkozott a Btk. 62. §-ának (2) bekezdésére, azért azt az ítélőtábla mellőzte.
- [28] Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottól lefoglalt zsebkést elkobozta. A közbiztonságra különösen veszélyes eszközökről szóló 175/2003. (X. 28.) Kormányrendelet 8. § a) pontja szerint, a közbiztonságra különösen veszélyes eszköz az olyan szűrő- vagy vágóeszköz, amelynek szűrőhosszúsága vagy vágóéle a 8 cm-t meghaladja. A vádlott zsebkésének pengéhszúsága 7,2 cm

volt, így nem minősül a közbiztonságra különösen veszélyes eszköznek, ekként pedig nem vonatkozik rá a Btk. 72. § (1) bekezdés d) pontja sem, amely alapján birtoklása a közbiztonságot veszélyeztetné, illetőleg jogszabályba ütközne. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bjk.158/2018/2. tételszám alatt kezelt 1 db zsebkész elkobzására vonatkozó rendelkezést mellőzte, a bűnjel lefoglalását megszüntette és azt a vádlottnak kiadni rendelte, a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja és 321. § (1) bekezdése alapján.

- [29] A fent kifejtettek tekintetével az ítéletábra a bejelentett vádlotti és védői fellebbezéseket alaptalannak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - azt hivatalból is felülbírálv - a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [30] Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság számítási hiba folytán tévesen állapította meg az ügyben felmerült és a vádlottat terhelő bűnjogi költség összegét, amely helyesen: 408.367,- forint, ezért azt helyesbítette.
- [31] A vádlott 2020. május 22. napjától letartóztatásban van, ezért azt az ítéletábra megállapította.
- [32] A Btk. 92. § (1) és (2) bekezdéseire figyelemmel az ítéletábra a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az általa 2020. május 22. napjától 2020. november 10. napjáig letartóztatásban töltött időt.
- [33] A Be. 613. § (1) bekezdésére, valamint a Be. 574. § (1) bekezdésére figyelemmel a másodfokú bíróság kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 22.860,- forint (a kirendelt védő közreműködésével felmerült díj) bűnjogi költség megfizetésére.
- [34] Az ítéletábra a Be. 10. § (1) bekezdés 15. pontjára figyelemmel megállapította, hogy a vádlott ténylegesen tartózkodási helye a [bv. intézet neve].
- [35] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

, 2020. november 10.

dr. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke

dr. Kiss Dániel s. k.. Katona Dorottya s. k.
előadó bírő bíró

A Szegedi Ítéletábra Bf.III.84/2020/18. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.227/2018/46. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2020. november 10.

dr. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke